

Щрак и седмата точица пътуват

В ранни зори, в деня на билките и цветята 24 юни, Златноелечко, седнал на клонка в дома си, стана свидетел на интересни неща.

Калинката Седмата точица и щипалката Щрак имаха намерение да пътуват до върха на цветето Родопски Крем. Там живееха щипалките. Калинката се реши на това пътешествие, защото никога не бе изкачвала стеблата с пълзене, а направо кацаше където поиска.

За щипалката това пътешествие бе ежедневие, тя и семейството ѝ от години живееха в цветовете на цветето Крем. Случвало се е в един ден по няколко пъти да слиза и да се качва, за да отиде на гости при братовчедките си. И те живееха в цветовете на Крема, но на съседни растения. Домовете им се различаваха само по белите, жълтите, оранжевите, цикламените и розовите цветове...

-Вече закуси ли? – попита Щрак.

-Да! – отговори Седмата точица.

-Когато тръгваш на пътешествие, трябва да носиш със себе си вода и да си добре похапнал. Ние вода няма да носим, защото докато стигнем до цвета на Крема, росата все ще е по цветята. – обясни щипалката.

-Добре. – съгласи си калинката.

Йоана Тодорова Георгиева

Преди да потеглят, имаше няколко неща, които Щрак трябваше да обясни на калинката:

-Когато искаш да стигнеш до цветчето на Крема с белия цвят, заставаш в корена на растението и много внимателно проследяваш с поглед по кое стебло да тръгнеш. Ако не си внимателна, ще стигнеш горе и ще бъдеш изненадана, че не си на белия, а на жълтия Крем. Тогава трябва да се върнеш отново на земята.

-Разбрах. – рече калинката. – Трябва да гледаме внимателно по кое стебло да тръгнем.

Огледаха с малките си очички, избраха растение с бял цвят и поеха нагоре.

-Много се радвам за това пътешествие. – не скри радостта си Седмата точица.

-Аз също се радвам, защото така ще разбереш повече за щипалския ни начин на живот.

Повървяха-повървяха и тогава се чу строгият глас на щипалката:

-Седма точице, не отивай натам!

Калинката се сепна и попита:

-Накъде да не отивам, нали пътя е по стеблото?

-Точно така, но трябва да пълзим само по стеблото, а ти обърка пътя. –обясни Щрак.

-Как така сбърках пътя? - не можеше да разбере калинката.

Наложил се да спрат и щипалката отново да обясни:

-Погледни, калинке, колко много листа има. Те са тесни и дълги. По пътя си ще срещнеш много такива листни пътечки, но те не водят доникъде. Като вървиш по горната страна на листото и стигнеш до края, ще минеш по долната му част. Така ще се върнеш там, откъдето си тръгнала. Ще си минала много път, но ще си пак на същото място.

-Това означава ли, че ще вървим, а няма да стигаме доникъде?

-Точно така, Седма точице...

-Добре, разбрах. – каза калинката.

-Така преди много, много години моите далечни роднини са вървели и доникъде не са стигали? Такива щипалки има и днес.

-А ти защо не им го обясниш, както обясни на мен? – озадачено попита Седмата точица.

-Обяснявам им, че тези пътища не водят доникъде, а те не вярват! Ето, виж тази малка щипалка как върви по грешната листна пътечка и едва ли днес ще стигне донякъде, но така е с децата. И да им кажеш, няма да слушат. Но да тръгваме, че има още път.

Продължиха нагоре. Калинката се замисли, че ако не бе щипалката, тя нямаше да знае, че има пътища, които водят доникъде. Помисли си също, че трябва винаги да прецени, кой път е главният. И когато наближиха красивия цвят на Крема, въздъхна и каза:

-Пристигнахме!

Вече бяха до бялото красиво цвете Крем. Ароматът от огромния като фуния на стар грамофон цвят се носеше наоколо и опияняваше. За първи път Седмата точица се огледа наоколо отвисоко, без да внимава да не се блъсне в някое растение. Главозамайването ѝ мина, като отпи от студената утринна роса.

Винаги, когато пътешестваме, сме жадни.

-Добре дошла! – се чу от много места.

Калинката не очакваше, че толкова много щипалки живеят тук. Тя ги поздрави, след това благодари на Щрак, че от нея научи много. И каза:

-Вие живеете на едно от най-хубавите места в двора. Но аз съм изморена и трябва да се прибера къщи, а и родителите ми вече се тревожат. И тъй като по-бързо ще стигна с летене, сега ще отлетя. Но преди това ви обещавам, че ще идвам винаги при вас, когато съм наблизко.

-Довиждане! – изпратиха я с възгласи щипалките.

Седмата точица се прибра у дома. Разбра, че да ходиш пеша, е доста изморително. Разбра също, че ако тръгваш на разходка на непознато място, ти трябва водач, който знае пътя и пътечките.

А Златноелечко, щастлив от научените нови неща, каза:

-Когато в летен слънчев ден, минете край цветето Крем, ще го познаете по силния, приятен аромат. И ако надникнете в огромния му цвят от шест листенца, обещавам ви да видите Щрак и нейните роднини там.

